~~דיבה: המבקש (לא תרומות, לא הון, ולא הה) [illegible] לגלות חלון בגלל [illegible] ב, מאזן סיום [illegible] אין תובעין~~

הרמב"ם (לא מן תרומות הה) נסים וצל: אשת תרומה בעצמה, אם היתה בו לוקה ואינו משלם, (מדין קרבנה, דהוקלה לנוסה המאזן). ואם לא היתה בו, אם היתה סתורה משלם את הקרן, ואינו משלם את המושב (אף בללו התרומה, הוי חייבי מלקות שולקין, חייב באמון, ובריות, במס כתובות, בסל דחייבי מלקות שולקין ומאמון חייב באמון, וכו' המבקש שם לא הון בקלי.

ובמשנה שם (לא הון) וצל: תמהני בדין לא נפסד הבינו, להיות דומה הלא אלו, בתובות דף ל: מהו מיבעי בין דבר לגבוי, מיבעי בינייהו לר' ישמעאל תרומה, ~~[illegible]~~ ולרבי הקם בלו מינסר מקשומין שלו ~~[illegible]~~ הבסר בתוב לו חבירו בדבר ~~[illegible]~~ הבלוה, ולרבי לגלדרה מי הדרה, אלא בשבון. הוי לגול הבי לגו מינסר וכו'. ומכל אלו לומר דהמלקות מנסר המקשומין שלו בהנו לוקין דהוקלה מי בקלי, דבלבד מיעיקר דהוקבר כבר נתחייב באמון. ואין סתם המבקש דבר ישאל תרומה בצבון, נסים, ולא התנה שצא אינו שלו בהנו לוקין דהוקלה מי בקלי. (משלמה שם).

ובמשנה הראשונה (פרק תרומות) כ' לושב, דהוי דומה בכתובות שם מעיקרא דהוקבר קנייה, והו בתרומה שכבר נאכה בה הכהן, והיינו שהנאיה לגוטן, הוי לבלן, ומתחייב אדם לצולה.

אבל הכבר תרומה שלו אתי לידי כהן, והם ביד הבעלים שהנו ישלה

אלו נאסרה עליהן בתנ"ך, כיון בגלות בבשרן הוא, ואשה אינה
לחייבו אלא על איש אבותיו, ואינו מתחייב מלקות, ומינסו מן התשמישין
אפילו לכולדה אינו משום (קלבדמ).

לדעתי כך נכון, בדעתו שאין הנוגע ליבו בהן, בלי הבן
בקבלה, עשה לנו אבלו, בהיו הנולד המציר מתכ אל שאולן עשר,
לנו הוא אם חולין כמו הנולד ב', ובודקים בגוף שנו טעמים בצלם,
אי אשו, הקלה מאוד שאין לו תקנות, וכו'.

ובס אתוליכם (סי' כ"ו אות ו') כ' בושנו הבאבקה בלעולם,
בהבאבקה מודו בעדותה שאין הנוגע ליבו בה, ומודו בעדותה, בהכיר
בלאו, ולכן אינה מלקות, ושלא אותה ידוע, ובבקה בינו כשולל
לעונין תשלומי תרומה. בישלם קרן המלא, ובאשר הבאבקה רגיל מה'
תרומות, ואינה בישלם קרן והתשלומים הן תשלומי תרומה, חייב
אינו בעדותה שאין הנוגעה ליבו בבקה. ולא מינסה מבן מניה
מתכ אל שאולן, ואשה הוי חייבת לא אבותה, מבן תשלומי תרומה
וכן אשה תוב מלקות, מינסה מן התשמישין.

ויש להעיר, בתרוס אחרו בוס בתנות ד' ב' בה לה, בכל הינו
בישלם קרן הוא מתון בנפה, ולא מינסה מטעם קלבדמ, והתוס
מביאים לאות מפי בהיות תמות המלך בנשים בנו. ולפי הנראה,

הרי אין לומר באותיות בלעדיו, דהרמב"ם מיירי בהיכר בלבד ושלא באיתה, דהוי תשלומי כפרה, והרי בתשלומי כפרה, לכאו' אינו הקב"ה לגו הרוגה הוא.

ולולא ואולי, שהיו דעתו אותיות, דהרמב"ם מיירי בשלוח בצדון לאו ושקולה כבר, דהתשלומין הוי מדין כפרה, בגב טלבו, דהרמב"ם מסיק שם, אלא שלוח בשעון ויסף תמיד, אשמעו דאמר שם לעיל בשלוח בצדון לוי מיירי בשדיה שקלה היינו שקלה מיתה, ומן הי' הרמב"ם לו הוה אתבונו לעיל. והדמו הי' התשלום לפרעה, ולמיתי בקרבו הרגלה סומן כלל, בהקדם שני הקדמות ובדלהלן:

א) לפי הרוגה תלוין שם, כי בלעדם טעמו דאינה מתקו או שלוח בטעה, משום דהוי מתון שהם לא תנדמים, תיב בדינו שאים. ולפי בדינו שאים הוי תוב לאור ובלי (ולא הכסף פ"ט בכלומים, דבר' הרמב"ם הרוגה דתיב בדינו שאים.

ב) לפי המעלה בחס ב"ה, בפ' ע', ב"מ בפ' ב', אמרים אסרה תורה ואינו בוא אל אמו, דשומע בדר אין מדבריהם מיד, מיהו תיב תשלומין המו שליה אולו שאים אלא כמו שלחם לאונשו בשתים, אעפ"כ יבוא שאים לו יבוא מד שישלם ודו. מעלה לפי הקדמה תיב בדבר. מיהו הרמב"ם ורשב"ן בשטמ"ן שם מקשים מה הדמ' בשלוח אתו

בדרך קבלה אינו נוסח אלוה ממון שמעשיו תורה אשר מה שהוא
עצמו נתחייב לו מינסור וטעם קבלה*, ולפי דת, משמע
דקבלה נוסח עם בתולב ידי שמים.

ולפי האמור, כי הקהל, שם, לפי שתי הן דמות הגלל, מובן
הרמב"ם שנסכן יש צד שאם תקונה נעשה מתשלומין, פי' דמות לוה
ומשלם, בתקונה שאין הקונה ידיד בהן, ומתן דהא ממון שאינו
לו תובעין, אלא חייב בדבש ובגלל בשם הרוס, ואהבו כי
הרמב"ם דמינסור וטעם קבלה דנעשה אלפי בדבר שמים ובגלל.

---

*) והו דהבשלוניך ון אל ישלח לה מהביא דבא לבי חוסם נבה.
פ' קהל שם בישור הבון לבישה.

הרמב"ם (לו מה' תרומות הי"ז) פסק וכ"כ: אם שאט תרומה בצד בין שתי טמאים בין שהיה טהור, בין שאט תרומה טהורה, בין שאט טמאה, חייב מיתה בידי שמים אם אכלו בלי אזהרה ובמזיד.

והרדב"ז שם כ"כ: ונראה בשאט תרומה טהורה ניחא גבי טמאה הרי היא מתוללת ומוזרת בעולה בעוד סעודה אחת, וזל"ל בלעו: בהן שהטהרה מותרת לו, הטמאה מתוללת ומוזרת ולא מיתחייב עליה מיתה בידים, אבל לגבי ישראל אינן הטמאה מתוללת, שהרי הטהרה והטמאה שוין אצלו. ולכך נתשבה. (ולכוונתו דגם חייב מיתה בידים, דבר ברור, לפי הטהרה והטמאה שוין אצלו, משלמ"ל לדבריו בהיב מדר טמאתו, ובוון בהטמאה מתוללת, אינו חייב משום טמאה).

ובלחם (ה' סעודה ע"ט) תמה על הרמב"ם מאיזה לו שיתחייב הכי מיתה על תרומה טמאה, דמה ראיה ומקור לו? כי יתלולה דפשיט לכל שמתוללת ומוזרת, ועוד בהן טמאי שאינו לוקה על תרומה, מכל בלעו חייב הרחה. (ולכאורה מובנת הסברא שהבאנו לעיל).

ולפי הנראה (לו מצי הון ה' תרומות) מקור לדברי הרמב"ם בידוש בבלורים לב הגר, אוכלי תרומה בצרוף טהור שאט טהור, וטמא שאט טמא, וטמא שאט טהור, וטהור שאט טמא, בזמן מיתה. אוכלי תרומה בבהנים, טהור שאט טהור בתרומה, טהור שאט טמא בשה פרי.

רש"י הוא שם פירוש בבלי מובא כאן, כיצד תיאר איתה את אבינו
תרומת טמאה, דמלמד מה שאת יש לה סיס, בהיות דמרוה, שיש
בבית הכיסא בלוע, מתיב קרא. וטמאן דמלמד ~~לא~~ לנדה,
לא מתיב קרא, הקן אם כי בבית לויה, אלא הכרת היא הסירה
לחלש הקרא. ושלא, וכי הכיסא בלוע, נתיב קרא שלא יבא הבית
לחלה. ואמר הקם רבא איתה דמקום כבית מודבא, ונמצאו,
הוא דאמר עולה, שלא דאיתה הכיסא בלוע, מתיב באמצע הקולה
חומש, דחומש מקום קרא הוא. ומינו דתולב איתה בדרש, הוא הסיבה
לחומש (הוא הוסט בשלה, הלוי מקום קטן). אבל דהא דאמר
(לא פרוגר) הוסט עולה שלא ישלם הלא כי אדה עולה
סתורה אדה עולה טמאה, משום דהוא דמלמד דתיב איתה בדרש
כיצד שוסט אם, ודהוא דתאיתה הוא הסיבה לחולב התומש, הרי
לה הוא דתיב איתה בדרש, לא מה הוסט אם ובלעדי.

הלכה - כ' הוא שם בגב דמי הדש בנגע שם, דאם הכיר
בלוע דמעולה, ושלא איתה דמעולה, לא הרי דהכיר דמעולה דאיתה,
אינו הא דהכיר דמעולה דאיתה, כי הסוס לסתור לא בבית
אבולה איתה, ולא בשור הקלה, דבלעי הוא ישר בעולה, ושלמון
בשולא חומש וקרבן אשם, הרי הכי, דבר הלכה הוא הסבה אל
הקשלמון (ולא האיתה) הלכן בא שישלם בלוע. (הוא שם)